

[Jens Foged.]

dør horsemor. Jeg tror, at det er rigtigt. Det er den herskende opfattelse i de vestligste egne, at man taler, man planlægger, man tegner kurver, man måler, og man vejer, men man kommer ikke til nogen konklusion, til trods for at landboforeninger, husmandsforeninger og fiskeriorganisationer samt kommunale råd anmoder ministeren om på en eller anden måde nu at gribe ind med en sikring. Det er nu, det bør ske. Nu er det teknisk muligt. Det må være rigtigt, nu det er teknisk muligt.

Jeg ved nok, at det på nogle områder vil blive kostbart. Vandbygningsvæsenet må fra de mange år, hvor det har foretaget disse målinger, have planer liggende både for de korte strækninger, hvor der er akutte problemer, og også for de længere strækninger, men i dag er det specielt de kortere strækninger med akutte problemer, der interesserer mig, de steder, hvor der er særlig nedbrydningsfare.

Folketinget må kunne få planer frem. Jeg understreger, at det er folketinget, der må kunne få disse planer frem, således som det finder sted på mange andre offentlige områder. Ministeren for offentlige arbejder offentliggør jo hvert år en plan over hovedlandeveje, hvor vi stykke for stykke planlægger, hvor meget vil vi investere i dette område. Vi kan vel også lave en plan for, hvad vi stykke for stykke vil investere i sikring af vestkysten. Det er da ikke så kunstigt, at man ikke kan tage problemet op; man bør da i det mindste kunne forelægge det til debat.

Forespørgslen berører også sikring af beejlingsforholdene. Ministeren må medvirke til, at det fiskerierhverv, som har fået særdeles fine havne, Hvide Sande og Torsminde og flere havne derovre, også kan fungere. I de seneste år har vanddybden — ministeren omtalte det selv — været så ringe, at det i dagevis, enkelte steder endda i uger, ikke har været muligt for fiskerne, til trods for godt vejr, at komme ud at fiske. Der sker uhyre tab, og derfor beder vi om, at ministeren tager disse problemer op.

Jeg håber, at det positive, som det blev sagt specielt om Torsminde, vitterlig snart kan etableres. Jeg vil gerne bede ministeren om måske lidt mere præcist at fortælle os, om den udbygning af Torsminde — det dre-

jede sig om 50 m forlængelse af begge molerne — er noget, ministeren vil forelægge i folketinget inden for meget kort tid. I Torsmindeområdet har vanddybden i sine perioder kun været 80 cm, sådan at ikke alene fiskerkutterne var låst inde, men også den sandpumper, der skulle pumpe sandet væk. Agter ministeren at fremme det forslag, som ministeren her har omtalt? Jeg håber, at det vil blive fremmet, for det haster.

Ministeren har stadig væk procederet på, at det er en privat opgave, og henviser bl. a. til såvel digeloven som kystsikringsloven. Må jeg gentage, at jeg finder, det er bagstræverisk at henviser til så gamle love. I den moderne tid, vi lever i, må man have nye standpunkter til dette spørgsmål. Kystsikringsloven, hvori det måske står mest præcist, er fra 12. juni 1922. Vi lever ikke i 1922 mere; vi lever i 1973 under helt, helt andre vilkår.

Det er en almindelig opfattelse hos befolkningen, at kystsikringen for truede områder må være en statsopgave. Det er derfor, vi henvender os til ministeren for offentlige arbejder. Når jeg siger, det er en almindelig opfattelse, så kan jeg henviser til, at bl. a. Ringkøbing amtsråd i et brev af 30. maj 1967 til undertegnede gav udtryk for, at amtsrådet betragter eventuelle foranstaltninger, som måtte blive taget til værn for kysten, som en samfundsopgave, hvortil udgifterne må afholdes af staten. Når jeg drager det ind i billedet, er det ud fra den betragtning, at det er altså en opfattelse, som man har i et amtsråd, der dog repræsenterer befolkningen i hele dette store område. Man finder, at dette er en samfundsopgave. Kystsikring er en folkesag, som der er blevet sagt af andre, det er ikke en lokal befolknings økonomiske ansvar at bekoste vestkystens sikring.

Folketinget må præcisere over for ministeren for offentlige arbejder, at hans svar til udvalget for kystfredning, der går ud på, at kystsikring er en privat opgave, ikke kan holde. Der er efter al sandsynlighed i folketinget et stort flertal, der finder, at det er nødvendigt at sikre kysterne, og at omkostningerne herved er så store, at hverken enkeltpersoner, enkeltkommuner eller enkeltamter kan påtage sig sådanne opgaver. Det er da for øvrigt også staten, der har vandbygningsvæsenet. Dette vandbygningsvæ-